

MINISTER GOSPODARKI

Piotr Grzegorz Woźniak

DRO-0702-95-79wMP/06

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 16.03.2006
nr. 1.707 podpis. [signature]

1385
KANCLERIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE
wpłynęło dn. 16.03.2006
nr. 1409 podpis. [signature]

Warszawa, dn. 10.03.06

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na oświadczenie z dnia 16 lutego 2006 roku, złożone przez Pana Senatora Władysława Ortyła w przedmiocie wysokich cen gazu stosowanych przez Karpacką Spółkę Gazowniczą Sp. z o.o., pragnę przedstawić poniżej następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.) taryfę, która jest zbiorem cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, ustala samo przedsiębiorstwo gazownicze i wprowadza ją w życie, po uprzednim sprawdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zgodności tej taryfy z przepisami ww. ustawy oraz aktów wykonawczych do niej¹, a następnie jej zatwierdzeniu przez niego oraz opublikowaniu w Biuletynie Branżowym URE – Paliwa gazowe.

W przypadku gdy taryfa ustalona przez daną spółkę spełnia wymogi powołanych aktów prawnych Prezes URE nie może odmówić jej zatwierdzenia, nawet wówczas gdy z analiz porównawczych z taryfami innych spółek wynika, że ustalone przez tę spółkę ceny i stawki opłat dla danych grup taryfowych odbiegają od odpowiednich cen i stawek opłat ustalonych przez spółki pozostałe.

Zasady kalkulacji cen gazu jako towaru określa § 24 przywołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 15 grudnia 2004 r. Zgodnie z nim ceny te winny być ustalane na podstawie kosztów ich pozyskania oraz kosztów własnych związanych

¹ Aktualnie jest nim rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (DZ. U. Nr 277, poz. 2750)

z obrotem, a w przypadku małych odbiorców, do których zalicza się gospodarstwa domowe (rozliczane w grupach od W-1 do W-3) uwzględniać tę część kosztów handlowej obsługi odbiorców, które nie znalazły odzwierciedlenia w stawkach opłat abonamentowych.

Dla KSG kosztem pozyskania gazu ziemnego wysokometanowego jest koszt jego zakupu od przedsiębiorstwa obrotu hurtowego, tzn. od Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. (PGNiG), które z kolei cenę tego gazu kalkuluje na podstawie średnioważonych kosztów jego zakupu z importu (ustalonych jako iloczyn cen importowych opartych o formuły zależne od cen produktów ropopochodnych i kursu walutowego) oraz kosztów wydobycia ze źródeł należących do tego Przedsiębiorstwa. Cena gazu wysokometanowego ustalona przez PGNiG jest identyczna dla wszystkich odbiorców przez nie obsługiwanych, do których należy również KSG.

Z obowiązującego systemu stanowienia cen oraz z faktu, iż krajowe źródła gazu należą do PGNiG wynika zatem, że KSG nie może nabyć tego gazu na korzystniejszych warunkach niż spółki pozostałe.

Również w przyszłości - kiedy działalność obrotu hurtowego prowadzić będzie więcej niż jedno przedsiębiorstwo czy też gaz będzie można kupić bezpośrednio z kopalni, która nie będzie należeć do przedsiębiorstwa obrotu hurtowego (jak to ma miejsce obecnie) - nie można oczekiwać, iż KSG pozyskiwać będzie gaz, jako towar, na preferencyjnych warunkach w stosunku do innych przedsiębiorstw podobnej skali z tej tylko racji, że obsługuje odbiorców z terenu, na którym rozlokowana jest największa liczba kopalni. Cena bowiem sprzedaży gazu, dla odbiorców podobnego typu, będzie zbliżona. Różnica tkwić będzie jedynie w kosztach zakupu przez tę Spółkę usług przesyłania w sieciach Operatora Systemu Przesyłowego.

W chwili obecnej - stosownie do postanowień powołanego już rozporządzenia w sprawie kształtowania taryf dla paliw gazowych - stawki opłat za usługi przesyłowe kalkulowane są jako stawki grupowe. Nie zależą zatem od odległości między miejscem poboru gazu przez odbiorcę a miejscem jego zakupu. Stąd też z bliskości KSG od krajowych źródeł gazu nie wynika dla niej żadna korzyść.

Natomiast w przyszłości, w związku z zaleceniami Dyrektywy gazowej, stawki opłat za transport gazu sieciami przesyłowymi kalkulowane będą jako tzw. stawki enter – exit, preferujące odbiorców, którym gaz będzie przesyłany na krótsze odległości.

Zatem w tym przypadku KSG oczekiwać można spadku kosztów zakupu przez nią usług transportowych sieciami przesyłowymi. Zauważyć jednak należy, że koszty te w łącznych kosztach dostawy gazu odbiorcom sieci dystrybucyjnych stanowią ok. 12 %, a zatem obniżenie o 10% tych kosztów przełoży się na 1,2 % obniżkę łącznych opłat za dostawę gazu do odbiorcy przyłączonego do sieci KSG.

Ceny gazu ustalone przez KSG dla odbiorców grup W-1 i W-2 są istotnie wyższe od cen tego gazu ustalonych przez inne spółki dystrybucyjne dla analogicznych grup. Przyczyną tego stanu rzeczy - oprócz nieco wyższych, w stosunku do pozostałych spółek, kosztów obrotu jakie ponosi KSG w związku z zakupem gazu na dużej ilości stacji redukcyjnych (niemal 400) - jest struktura odbiorców Spółki Karpackiej determinująca strukturę sprzedaży gazu.

W tym miejscu zauważyć należy, że we wszystkich spółkach dystrybucyjnych koszty obrotu oraz koszty obsługi odbiorców dla grup odbiorców o małym poborze gazu nie są zrekompensowane poprzez opłaty wnoszone przez tych odbiorców. Ceny gazu oraz stawki opłat abonamentowych dla tych grup odbiorców subsydiowane² są przez ceny i stawki opłat ustalone dla pozostałych grup. I im większa - w danej spółce dystrybucyjnej - liczba odbiorców pobierających gaz na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej (sektor handlu i usług oraz przemysł), tym ceny gazu dla odbiorców domowych mogą być przez nią ustalone na niższym poziomie.

Z uwagi na to, że obszar działania KSG nie zalicza się do terenów o wysokim stopniu uprzemysłowienia ani urbanizacji - w 2004 r. KSG obsługiwała bowiem 1 342,6 tys. odbiorców, w tym 1 330 tys. odbiorców domowych, wśród których 1 128,6 to odbiorcy grup W-1 i W-2 - możliwość subsydiowania cen i stawek stosowanych wobec odbiorców domowych przez ceny i stawki ustalone dla odbiorców pozostałych grup była bardziej ograniczona niż w innych spółkach. Stąd też ceny gazu dla tych grup musiały być wyższe niż w innych spółkach dystrybucyjnych.

Podobnie rzecz się ma ze stawkami opłat przesyłowych. Ponad 50 % sprzedaży ilościowej gazu przypada na odbiorców domowych, którzy charakteryzują się dużą nierównomiernością poboru gazu w ciągu roku. Wskutek tego oraz z uwagi na fakt, iż sieć KSG zasilana jest przez dużą ilość stacji o małej mocy, które rozliczane są przez OGP za świadczoną usługę przesyłową według najwyższych stawek - koszty zakupu usługi

² Zgodnie z art. 3 pkt 32 ustawy - Prawo energetyczne „Subsydiowanie skrośne - pokrywanie kosztów jednego rodzaju działalności gospodarczej lub kosztów dotyczących jednej grupy odbiorców przychodami pochodzącymi z innego rodzaju wykonywanej działalności gospodarczej lub od innej grupy odbiorców”

przesyłowej są wyższe niż w spółkach posiadających korzystniejszą charakterystykę poboru gazu. Na to nakładają się jeszcze wysokie jednostkowe koszty własne dystrybucji spowodowane tym, że Spółka eksploatuje 42% sieci dystrybucyjnej w kraju, sprzedając jednak jedynie 21% ogółu gazu sprzedawanego przez spółki dystrybucyjne.

Na końcu chciałbym podkreślić, że zjawisko subsydiowania, sięgające czasów gdy ceny gazu ustalane były przez Ministra Finansów w trybie cen urzędowych, musi być eliminowane. Cena dostawy gazu – jako obiektywna kategoria ekonomiczna – powinna odzwierciedlać związane z tą dostawą koszty, natomiast rodzinom o najniższych dochodach państwo powinno udzielać pomocy. Kontynuowanie bowiem subsydiowania ogranicza konkurencyjność polskich wyrobów w handlu międzynarodowym i przyczynia się do powstania niekorzystnej sytuacji ekonomicznej w branżach silnie uzależnionych od tego czynnika energetycznego (w tym przede wszystkim w takich branżach jak przemysł nawozów azotowych, szklarski czy ceramiczny).

W związku z powyższym należy oczekiwać, że ceny i stawki opłat ustalone przez spółki dystrybucyjne w taryfach, które prawdopodobnie wejdą w życie z dniem 1 kwietnia 2006 r. dla odbiorców domowych wzrosną – w stosunku do cen i stawek aktualnie obowiązujących - wyżej niż ceny i stawki dla odbiorców pozostałych grup taryfowych.

Przedkładając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że przedstawione informacje uzna Pan za wystarczające.

Z poważaniem,
